

Hannie Moulijn

Hendrika Adriana (Hannie) Moulijn is geboren op 27 april 1927 in Loemadjang, NOI. Ze was de dochter van Adriaan Cornelis Moulijn en Jacomina Couvret.

Hannie was actief bij Scouting. Haar moeder was Oehoe van Groep 1 in Batoe. Op 11 september 1938 was ze als kabouter aanwezig toen de Trekkende Vlag tijdens een rondreis door Nederlands Indië Batoe aandeed. Als kabouter mocht ze toen de belofte voorlezen. Annie Kaverman was samen met Elsje Sie vaandeldraagster en Maud Lidders was de oorkonedraagster. De vlag werd op 6 augustus 1937 door Lady Baden Powell op de Jamboree in Vogelenzang overhandigd aan de afdeling uit Vlissingen, die voorgesteld had om een padvindstersvlag door heel Nederland te laten trekken. Nadat de vlag 83 plaatsen in Nederland had aangedaan, ging ze naar West-Indië en kwam weer in Nederland terug waar

ze aan Guido Els van Eek uit Soerabaja werd meegegeven voor een tocht door Nederlands-Indië. Op zaterdag 10 september 1938 werd de vlag, vergezeld van een oorkonde in een keurige gebrandschilderde doos met padvindstersceremonie in Malang officieel aan de Hoofdcommissaresse van het Meisjes Gilde in Nederlands-Indië uitgereikt. De vlag ging vervolgens via Djember naar Soerabaja. Hannie werd later padvindster in Malang bij groep 7 van het Meisjesgilde van de NIPV. Haar moeder was hier Hoppie (padvindstersleidster).

In de oorlog komt ze terecht in kamp Lampersari Sompok. Lampersari bestond uit een groot aantal kamponghuisjes en een school, gelegen aan weerszijden van de Lampersari-weg in het oosten van Semarang. Alle vrouwen en kinderen moesten voor het eigen huis 's ochtends en 's avonds op appèl staan om te controleren of er niemand gevlucht was. Iedereen had een Japans cijfer gekregen dat je hardop moest roepen. De vrouwen moesten volgens een rooster patjollen (de grond omspitten), sprieten trekken, en 's nachts wachtlopen. Vrouwen en oudere meisjes werden ongenadig hard geslagen door de Japanse en Koreaanse kampbewakers.

Hannie was lid van de Klappersterrentroep die geleid werd door Ward en Wies. Later sloten Trim (Adri van Son) en Els zich hierbij aan. De troep heeft voor Wies' haar verjaardag een herinneringsboekje gemaakt met een omslag van gevlochten katoen met daarop geborduurd de naam: 'Kamp Lampersari'. De meiden van de troep hebben er tekeningen en gedichten ingezet. Hannie Moulijn, Nele van Houweninge,

Jetje van Dugteren, Hilleke, Til de Ridder, Ward Otto, Winnie Angenent, Nel Sombeek en Adri van Son hebben een bijdrage geleverd.

Na de oorlog keerde ze met haar moeder terug naar Nederland waar haar moeder in januari 1948 hertrouwde. Hannie trouwde een paar maand later in mei 1948 met G.T. van der Horst en ging wonen in 's Graveland. Een jaar later werd hun dochter geboren.

Meer informatie

[Collectiesite Museon - CollectionConnection](#)

[Beeldbank \(beeldbankwo2.nl\)](#)

[Beeldbank \(beeldbankwo2.nl\)](#)

[Lampersari \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[NR \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[Malang \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[De padvindster, jrg 13, 1938, no. 10, 15-10-1938 » 15 okt 1938 - Pag. 11 | Delpher](#)

[De Indische courant » 21 jul 1939 - Art. 270 | Delpher](#)

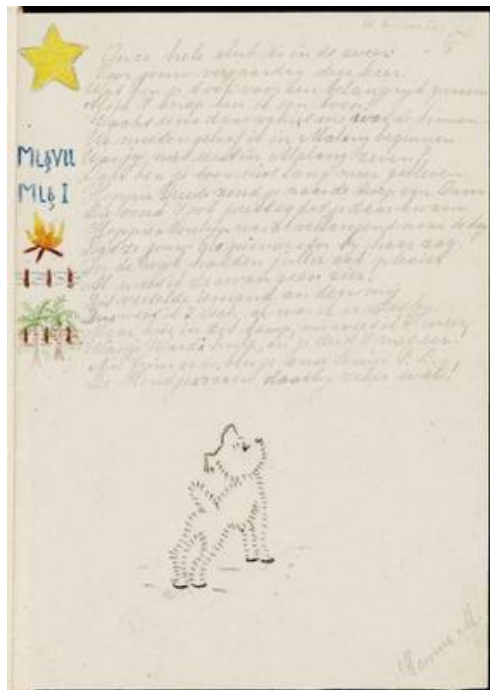
[Hendrika Adriana MOULIJN : Family tree by Ellen COUVRET \(ecouvret\) - Geneanet](#)

[Trouw » 15 mei 1948 - Art. 59 | Delpher](#)

Het hele verhaal van de trekkende vlag is te lezen bij het Scouting Museum in Baarn:

[Documentatie - Nationaal Scouting Museum](#)

Logboek Violtjes (1938-1942) door Dolly Zeeman, Archief Scoutingmuseum Baarn

Hannie schrijft:

De hele club is in de weer
Voor jouw verjaardag dit keer
Wat ben je toch voor een belangrijk persoon
Als ik 't snap ben ik een boon
Wacht eens daar schiet me wat te binnen
We moeten geloof ik in Malang beginnen
Was jij niet eerst in Malang zeven?
Daar ben je toen niet lang meer gebleven.
Hoppie Vreede zond je naar de troep van Oam
Die vond het ook prettig dat je daar kwam
Hoppie Moulijn was al verlangend naar die dag
Dat ze jou als padvindster bij haar zag.
In de Wijk hadden jullie ook plezier
Al weet ik daarvan geen zier.
Dit vertelde iemand anders mij
Dus weet ik 't toch al was ik er niet bij
Maar hier in dit kamp, nu weet ik het weer
Was je Ward's hulp en je deed het met eer.
Nu Trim er is ben je onze senior PL
De Hondjes varen daarbij zeker wel.

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.